

Ķēniņa kāzas

„Jēzus turpināja ar viņiem runāt līdzībās un teica: „Debesu valstība līdzinās ķēniņam, kas sarīkoja savam dēlam kāzas. Viņš izsūtīja savus kalpus aicināt ielūgtos viesus uz kāzām, bet tie negribēja nākt. Tad viņš sūtīja citus kalpus, teikdams: „Sakiet ielūgtajiem: „Es esmu sagatavojis mielastu, nokāvis vēršus un nobarotus lopus, un viss ir gatavs. Nāciet uz kāzām!”” Bet viņi nelikās ne zinīs: viens aizgāja uz savu tīrumu, cits devās tirgoties, bet pārējie sagrāba kalpus, izņirgājās par tiem un tos nogalināja. Ķēniņš sadusmojās, nosūtīja savu karaspēku un lika nonāvēt šos slepkavas un nodedzināt viņu pilsētu. Tad viņš teica saviem kalpiem: „Kāzu mielasts gan ir gatavs, bet ielūgtie viesi nebija cienīgi. Tāpēc ejiet uz ceļiem, kas ved ārā no pilsētas, un aiciniet uz kāzām visus, ko sastapsiet!” Kalpi izgāja uz ceļiem un sapulcināja visus, ko sastapa, gan ļaunus, gan labus, un drīz kāzu telpa bija pilna ar viesiem, kas bija atlaidušies pie galda. Kad ķēniņš ienāca apskatīt viesus, viņš ieraudzīja kādu cilvēku, kas nebija ģērbies kāzu drēbēs, un tam prasīja: „Draugs, kā tu šeit esi ienācis bez kāzu drēbēm?” Tam nebija, ko teikt. Tad ķēniņš pavēlēja kalpiem: „Sasieniet tam rokas un kājas un izmetiet to ārā tumsā! Tur viņš raudās un griezīs zobus.” Tātad ir daudz aicināto, bet maz izredzēto.” (Mt. 22, 1-14)

Kas ir šis „cilvēks”, kurš tiek saukts par „ķēniņu”? Vai tas ir ķēniņš pār cilvēkiem, vai Ķēniņš cilvēkā? Kurā? Varbūt katrā un visos viens?

Un kas ir Dēls, kuram Ķēniņš rīko kāzas? Kristus saka: „Es un Tēvs ir viens”. Kā to saprast? Ko vispār šeit nozīmē „Dēls”?

Tēvs, mūsu pasaules Radītājs, radot pasauli, izlējis sevi tajā (Platons), miris tajā. Tādēļ visa pasaule ir Dievs. Tajā nav nekā, kas nebūtu Dievs. Ārpus viņa radītās pasaules nav nekāda Dieva. Un Dievs radīja Dēlu, kurš evolūcijas gaitā pavadīja pasaules tapšanas procesu, īstenojot Tēva lielo ideju – LOGOSU –, lai ienāktu šajā pasaulē brīdī, kad tās mērķis – cilvēks – būs sasniedzis atbilstošu brieduma pakāpi, lai uzņemtu sevī Dievu un ļautu viņam augšāmcelties savā dvēselē, lai uzsāktu jaunas pasaules radīšanu – no cilvēka, no cilvēkiem, kuros iemājojis Dēla dievišķais, brīvi radošais gars.

„Ķēniņa Dēla kāzas” šai ziņā ir Dieva – caur Dēlu – savienošanās ar cilvēka dvēseli.

Dēla jeb Kristus uz Zemes atnestais mīlestības un savstarpējās sapratnes impulss kopš Golgātas mistērijas ir iedēstīts katra uz Zemes dzīvojoša cilvēka dvēselē, bet, kamēr cilvēks to neapzinās, neatpazīst, tas nevar viņā darboties ar pilnu spēku. Kristus klusi klauvē pie cilvēka sirds durvīm un gaida, kamēr tiks tajā ielaists, lai ieturētu ar viņu maltīti, t.i., apmierinātu vairāk vai mazāk slēptās viņa gara ilgās pēc savas un pasaules dzīves jēgas izpratnes. Kuram tās nav, tas nevar darboties jēgpilni un veicināt pasaules attīstību. Satīkties ar Kristu nozīmē satīkties ar sevi, ar savu īsto Es.

Patiesais Es ir visiem viens, atšķirībā no ego, kas katram ir savs, jo vērsts uz sevi, iekāro tikai sev, tādejādi izolējot sevi no pasaules, no citiem cilvēkiem un līdz ar to no Dieva. Satikt Dievu sevī var tikai caur citu cilvēku, caur „savu tuvāko”, kuram es pievēršos kā sev pašam. Tad „Kur divi vai trīs sanāk manā vārdā, Es esmu viņu starpā”. Neviens nevar satikt sevī Dievu bez citu cilvēku kā sevis paša akceptēšanas.

Cilvēka dvēsele ir potenciālā līgava. Par līgavu, starp citu, līdzībā nav teikts ne vārda, jo viņas vēl nemaz īsti nav. Tēvs – dabiskā cilvēka radītājs – rīko Dēla kāzas un aicina kāzu viesus, kuri, atsaucoties uz aicinājumu, atverot savas sirdis, sagādātu Dēlam līgavu, t.i., darītu kāzas vispār iespējamās.

Kas tad notiek ar šo aicinājumu? Kādēļ tas izskan trīs reizes? Kas ir tie izredzētie, kuri nevīžoja atnākt un nepiedienīgi izrīkojās ar Dēla sūtītajiem vēstnešiem? Kas ir tie, kuri vienkārši novērsās un gāja katrs savās darīšanās? Un tad vēl tie, kuri tomēr nokļuva kāzu mielastā un, visbeidzot, tas, kurš izrādījās nepiedienīgi ģērbies un tika nežēlīgi izmests ārējās pasaules tumsā?

Šo līdzību, kā arī visas pārējās evaņģēlijā minētās līdzības, var interpretēt dažādi, aplūkojot to no dažādiem redzespunktiem.

Golgātas mistērija, kas norisinājās laikmetu mijā, ir centrālais notikums visā cilvēces attīstības gaitā. Tās brīdī mūsu pasaules attīstībā notika vienreizējs, lai arī acīm neredzams apvērsums, visam, kas līdz tam bija ārējā pasaule, kļūstot par cilvēka dvēseles iekštelpu. Līdz ar to visas līdzības un stāsti Jaunajā derībā iegūst citu nozīmi. Tagad gan Ķēniņš, gan Ķēniņa vēstneši, gan izredzētie, gan aicinātie kāzu viesi, gan potenciālā līgava un Ķēniņa kalpi – tie visi vairs nav dažādi cilvēki, bet gan noteiktas īpašības un kvalitātes viena cilvēka dvēselē. Šādi Dievs mūsos, mūsu augstākā Es dzirksts, aicina dvēseli pamosties, savienoties ar garu un iecelt to par Kungu savā mājoklī.

Šis brīdis nozīmē cilvēces pārkvalificēšanos no radības par radītāju. Šajā mirklī Tēva pasaules radīšanas darbs ir noslēgts; Dēls caur cilvēku – Jēzu – ienāk šajā pasaulē, līdz ar to iezīmējot jaunas ēras sākumu un piešķirot šai pasaulei pretēju attīstības virzienu. Ja līdz tam pasaule arvien vairāk attālinājās no savas garīgās dzimtenes, kļuva arvien smagāka, materiālāka, tumšāka un nedzīvāka, tad turpmāk tai jādodas atpakaļvirzienā – pie gara, gaismas un jaunas dzīvības. Lai tas varētu notikt, Dēls, kurš cieta un pārvarēja nāvi, pavēra cilvēkiem šo ceļu. Kopš Vasarsvētku notikuma katra uz Zemes dzīvojoša cilvēka dvēselē ir iedēstīta dzīvā Kristus gara sēkla. Dievs ienāca savā radībā un atbrīvoja to no matērijas gūsta. Potenciāli.

Kas attiecas uz aicinājumiem:

Pirms Golgātas mistērijas tikai nedaudzi izredzētie – mistēriju skolnieki – varēja pretendēt uz tikšanās ar Dēlu jeb Kristu garīgajā pasaulē. Viņiem bija jānoiet stingrs sagatavošanās ceļš, lai noteiktā brīdī spētu piedzīvot mistisko nāvi un, iznākot no ķermeņa, satikties ar Kristu garīgajā pasaulē, jo tad viņš vēl nebija ienācis Zemes pasaulē, bet pavadīja cilvēces attīstību no garīgās pasaules caur šiem iesvētītajiem cilvēku vadoņiem. Tā tas notika senākos laikos. Tuvojoties laikmetu mijai, mistērijas bija degradējušās līdz garīdzniecības institūtam, kurā vairs nedzīvoja dievišķais gars, un, kad Kristus parādījās uz Zemes cilvēka veidolā, „izredzētie” viņu vairs neatpazina, bet saskatīja viņā Dieva zaimotāju un nonāvēja to.

Tie, tātad, bija divi pirmie aicinājumi un to sekas.

Trešais aicinājums attiecas uz laiku pēc Golgātas mistērijas, par kuru Kristus, vēl staigādams pa zemes virsu, runā pravietiski. Tagad dievišķā dzirksts ir katrā dvēselē, tādēļ tiek aicināti visi – „labie un ļaunie”, visi, kurus Ķēniņa kalpi var atrast, kuri neslēpjas no jaunās gara Saules sava ego vai maldu pagrabos. „Un kāzu zāle – visa Zeme – pildījās ar ļaudīm”, bet viens izrādījās „bez kāzu tērpa”, negatavs piedalīties svētku mielastā. Cilvēks, kurš saklausījis gara aicinājumu, bet ienāk „kāzu zālē” bez atbilstošas godbijības, savu ambīciju vai ziņkāres vadīts, nespēj izturēt tīro un svēto garīgās pasaules atmosfēru. Viņa prāts tiek aptumšots, griba paralizēta, un viņš krīt atpakaļ materiālās pasaules tumsā, jo tikai tajā spēj eksistēt. Ķēniņa kalpi, kas viņu izmet, ir viņa paša sirdsapziņa un dievišķā dzirksts viņā, kas jūt un saprot – viņš nav gatavs, kamēr savā prātā cilvēks to vēl neapzinās. Tie esam mēs, kuri kāro pēc garīgās pasaules tikai savai svētlaipei, vēloties to iegūt viegli, bez iekšējas piepūles.